

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เกิดเป็นมนุษย์มีกายกับใจ เกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม เขามีแต่วิญญาณเป็นจิต เป็นทิพย์
เกิดเป็นมนุษย์มีกายกับใจ มีโลกกับกรรม ถ้าโลกก็เรื่องของโลก ถ้าไม่มีศาสนานะมีการแข่งขัน
เวลาไม่มีที่พึ่งอาศัยก็ไปหาเข้าทรงทรงเจ้า สิ่งนั้นมันเป็นเรื่องโลก เรื่องโลกแปลว่ามันเป็นเรื่อง
ของจิตวิญญาณ จิตวิญญาณ เห็นไหม จิตวิญญาณในร่างกายเราก็มืด ถ้าจิตวิญญาณร่างกายเรามี
เรามีสติปัญญาของเรา ทำไมเราเชื่อถือตัวเองไม่ได้ ถ้าเราเชื่อถือตัวเองไม่ได้เราจะไปพึ่งพา
อาศัยใคร?

ถ้าเราพึ่งพาอาศัยเขา แล้วจิตวิญญาณของเราก็มืด ถ้าจิตวิญญาณของเรามี เห็นไหม ถ้า
เรามีศาสนาจะสอนเข้ามาที่นี้ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการนะ ในเมื่อองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่เกิดขึ้นมา คนไม่มีที่พึ่งอาศัย กราบไฟ กราบภูเขา กราบ
พระจันทร์ นี่กราบสิ่งต่างๆ เพราะอะไร? เพราะไม่มีที่พึ่งอาศัย เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วนะ ให้พึ่งตนเอง ให้พึ่งหัวใจของเรา นี่เพราะเวลาเราจะกราบใครก็
แล้วแต่ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวียนตายเวียนเกิด นี่เห็นหมด มันรู้มันเข้าใจว่าเรา
เป็นของเราเอง

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราไม่มีที่พึ่งอาศัยมันก็เป็นเรื่องโลกๆ ใจ โลกๆ ก็คิดได้แค่นั้น แต่
เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาะ ที่พึ่งอาศัยของเรามันอยู่ในหัวใจของ
เรา ถ้าอยู่ในหัวใจของเรา เห็นไหม ธรรมมันเกิดที่นี้ ถ้ามันเกิดที่นี้มันมีความสงบร่มเย็น
ขึ้นมาที่นี้ ถ้ามีความสงบร่มเย็น หัวใจของเรานะอยู่ในร่างกายของเรานี้แหละเราหาไม่เจอ เวลา
คนนะ เวลาแร่ธาตุทางโลก ถ้าเป็นเหล็ก เป็นเงิน เป็นทอง นี่คุณค่ามันแตกต่างกัน แล้วคุณภาพ
ของมันก็แตกต่างกัน แล้วปริมาณมันก็แตกต่างกัน

เวลาเหล็กเขาหาได้ง่ายๆ นะ นี่ทำเหมืองเหล็ก แร่เหล็กเขาหาของเขาได้ ถ้าเหมืองเงิน
ล่ะ? ถ้าเหมืองทองล่ะ? หาได้ยากมากขึ้น แล้วคุณสมบัติมันก็แตกต่างกัน นี่ถ้าคุณสมบัติแตกต่าง
กัน การแสวงหาแตกต่างกัน วิธีการที่ได้มาก็แตกต่างกัน เราจะหาคุณธรรมของเราในหัวใจ ถ้า
เราเห็นความจริงของเรา นี่ว่าเรื่องโลกๆ หน้าที่การงานของโลก เราทำขึ้นมามันก็ล้มลุก
คลุกคลานขนาดนี้

เรื่องโลกนะ คำว่าโลก โลกเป็นอนิจจัง การเวียนตายเวียนเกิดเป็นผลของวิญญูะ ถ้าผล
ของวิญญูะ นี่เวลาเราทำของเรา กรรมคือการกระทำ ทำดี ทำชั่ว ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว
แล้วเราทำดีของเราขึ้นมา ในปัจจุบันนี้เราก็คิดว่าเราตั้งใจดี เราทำดี เราตั้งสติของเราที่ดีๆ แล้วทำ
สิ่งใดขึ้นมาทำไมมันไม่ประสบความสำเร็จ ไม่ประสบความสำเร็จล่ะ? เห็นไหม เป็นเหล็ก เป็น
เงิน หรือเป็นทอง ถ้าเป็นทองมันก็ต้องมีคุณสมบัติที่ได้มา ได้ยาก เราก็ต้องมีความเข้มแข็งของเรา
ขึ้นมามากกว่านั้น เพื่อเราจะได้แร่ธาตุที่มีคุณค่ามากกว่านั้น

นี่การกระทำของเรา เห็นไหม ถ้าการกระทำ ถ้ามีสติมีปัญญา มีสติปัญญานะ เวลาองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้

“ถ้าเราปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี อย่างน้อยต้องได้อานาคามี”

อย่างน้อยต้องได้อานาคามีนะ ถ้าได้อานาคามีนี้ ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี ถ้า ๗ ปีของเรา คำว่า
๗ ปีนะ อย่างเรามีอำนาจวาสนาที่ต่ำต้อยที่สุด ถ้า ๗ ปีของเรา ถ้าเรามีสติมีปัญญาของเรา แล้วเรา
ฝืนทำของเราให้มันคงของเรา ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “การปฏิบัติ
ที่ไม่ได้ประสบความสำเร็จนี้ เพราะการปฏิบัติไม่เสมอดันเสมอปลาย”

การไม่เสมอดันเสมอปลายคือ การปฏิบัติไม่สม่ำเสมอ คอสิเราทำอาหาร ถ้าไฟของเรา ถ้า
เราหรีไฟก่อน หรือไฟของเรามันจุดติดขึ้นมาไม่ได้ อาหารจะสุกขึ้นมาได้ไหม? เป็นไปไม่ได้
อาหารที่มันสุกขึ้นมาเราต้องรักษาไฟของเรา ถ้าเราอ่อนของเรา เราทำของเรา ไฟมันต้องพอดีของ
มัน

นี่ก็เหมือนกัน ความเสมอดันเสมอปลาย ถ้าเรารักษาใจของเรา ตบะธรรม คำว่าตบะ
ธรรมนะ นี่เวลาตบะธรรมมันแผดเผา เวลามันแผดเผาไหม้ เวลากิเลสตัดหาความทะยานอยากมัน
แผดเผาเรา นี่ตัดหาความทะยานอยาก ความต้องการ ความจินตนาการแสวงหา มันแผดเผา

มันแพดเผาเรา เพราะเราต้องการตามค้นหาความทะยานอยากของเรา แล้วธรรมมันคืออะไรล่ะ? ธรรมก็คือว่างๆ ว่างๆ ใจ ว่างๆ ก็จินตนาการกันไป เห็นไหม ว่างๆ ว่างๆ แล้วทำไมไม่มีสิ่งใดรองรับล่ะ? แต่ถ้าเรามีสติปัญญาของเราเนะ เรามีความเพียรของเรา เราตั้งสติของเรา

สติสำคัญมาก เพราะถ้ามีสติปั้บ ทุกอย่างมันก็เป็นการเป็นงานขึ้นมา ถ้าสติมันไม่ไค้เนะ มันก็เร่ร้อนของมันไป ถ้าเร่ร้อนของมัน ธรรมะเร่ร้อนมีไหม? ธรรมะที่ไม่มีคันไม่มีปลายมีไหม? ธรรมะที่ไม่มีเหตุมีผลมันมีหรือ? แต่ถ้ามีสติขึ้นมามันไม่เร่ร้อน พอไม่เร่ร้อน เห็นไหม คุณสิคนเรา ถ้าสำนึกผิดคอตกลเลย

นี่ก็เหมือนกัน พอมีสติขึ้นมา อืม! นั่นก็ผิด นี่ก็ผิด ผิดไปหมดเลย พอผิดขึ้นไปแล้วก็เสียใจๆ แต่ถ้ามันเร่ร้อนเนะ มันไปเนะ เราทำสิ่งใดก็แล้วแต่ปล่อยมันไปตามธรรมชาติของมัน นี่ค้นหาความทะยานอยากมันก็ขับไล่ไป ธรรมะเป็นแบบนั้น ธรรมะเป็นแบบนั้น ตรีภในธรรมไปไหลไปเลยเนะ สิ่งนั้นมีความสะดวกสบาย เพราะไม่มีใครบังคับมัน พอตั้งสติขึ้นมาเนะ นั่นก็ผิด นี่ก็ผิด นี่เศร้า เศร้าหมอง มีแต่ความหดหู่ หดหู่เพราะอะไรล่ะ? เพราะที่เราเริ่มรู้ถูกต้องผิด แต่ถ้าเรามีสติปัญญาของเราเนะ สิ่งที่เกิดผิดพลาดเป็นเรื่องธรรมดา

เด็กเวลามันจะหัดเดินของมันก็ล้มลุกคลุกคลานเป็นธรรมดา เด็กคนไหนมันเกิดขึ้นมาแล้วมันจะเดินได้เลย เว้นไว้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม นี่เวลาเกิดขึ้นมาแล้ว ๗ ก้าว ก้าวไปบน ๗ ก้าว ประกาศตนเลย “เราจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” เสร็จแล้วก็ต้องประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เห็นไหม แต่ของเรา จิตของเรา เวลาเราจะฝึกจะหัดของเรา ถ้ามันไม่ผิดพลาดเลยมันมีที่ไหน? มันก็ผิดพลาดของมันเป็นเรื่องธรรมดา ในเมื่อมันผิดพลาดเพราะมีสติใจ

พอมีสติขึ้นมา นี่ถ้าพูดถึงเวลาใครตัดเตือนเรา เราจะหงุดหงิดๆ ตลอดเวลาเลย แต่ถ้าเราสำนึกผิดล่ะ? เวลาสำนึกผิดขึ้นมามันเศร้าเนะ มันไม่ควรทำเลย แต่มันทำไปได้อย่างไร? มันทำไปได้เพราะขาดสติใจ คำว่ามีสติขึ้นมา เห็นไหม พอมีสติขึ้นมา เราจะมีคำบริกรรมของเราขึ้นมา เราจะเริ่มปฏิบัติของเราขึ้นมา นี่เราจะเริ่มมีพื้นที่แล้ว ถ้ามีพื้นที่ขึ้นมา ถ้าเรามีพื้นที่ขึ้นมาเราจะทำงานของเรา

สมถกรรมฐาน ถ้าสมถกรรมฐาน นี่ทำวิปัสสนากัน ภาวนากัน ภาวนาที่ไหน? ภาวนาบนอากาศใช่ไหม? ภาวนาคิดกันไปเอง นี่ทำภาวนากันแล้ว ภาวนาอะไร? ภาวนาในอากาศมันไม่มี

สิ่งใดเป็นสมบัติของใครเลย เห็นไหม ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในหัวใจของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรีณิพพาน

“อานนท์ เราไม่ได้เอาธรรมของใครไปเลย เราเอาแต่ของเราไป”

ถ้าใครปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ในจิตใจมีธรรมขึ้นมา เวลาใครจะสิ้นชีวิตไปเขาก็เอา
ธรรมของเขาไป ธรรมคือคุณธรรม คุณธรรมในหัวใจนั้น อกุปปธรรมนั้น เห็นไหม นี่เวลาเรา
วางธรรมวินัยนี้เป็นธรรมชาติ ธรรมชาติคือหมายความว่า เป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าเป็นธรรมวินัย เราก็คือศึกษาของเรา เราประพฤติปฏิบัติของเรา เราศึกษาของเรา

นี่ไงเวลาศึกษา ปฏิบัติธรรมๆ ศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็น
สาธุการะ เรามาวัดกันเรามาได้อย่างไร? มันก็มีถนนหนทางมาใช่ไหม? ถนนหนทางนี้เป็นของ
เราหรือ? ถนนหนทางนี้เป็นของประเทศชาตินะ ถนนหนทางนี้เป็นของสาธุการะนะ ถ้าเป็นของ
สาธุการะ แล้วทางของเราล่ะ? ยังหาทางของตัวเองไม่เจอไง นี่ไงว่าธรรมะเป็นธรรมชาติ ศึกษา
ธรรมมา นี่ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถูกต้องใช่ไหม? ใช่ แต่เป็นของเราไหม? ไม่

นี่ไงพอตั้งสติขึ้นมา เห็นไหม นี่เราแอบเหงื่อต่างน้ำนะ เราจะสร้างถนนหนทางของเรา ถ้า
เราจะสร้างถนนหนทางของเรา มักโคทางอันเอก ทางของใครล่ะ? ทางของหัวใจนี้ไง หัวใจนี้มัน
จะมีที่ไปไง หัวใจนี้มันเดินไปไหนไม่ได้เลย มันอันต์อยู่ที่นี่ แล้วก็บอกนี่ธรรมะเป็นความว่าง นั่น
เป็นทางขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธพจน์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดง
กิริยาของธรรม คือวิธีการไว้ ในพระไตรปิฎกแสดงวิธีการทั้งหมด ผลจะเกิดขึ้นต่อเมื่อเราฝึกหัด
ของเรา

ถ้าเราฝึกหัด เราปฏิบัติของเรา มันไม่มีผลของเราขึ้นมา นี่มันก็เป็นสุดมยปัญญาไง ศึกษา
เล่าเรียน ศึกษาเล่าเรียน ศึกษาเล่าเรียน เห็นไหม เวลาเรียนยกชั้นๆ เวลาปฏิบัติขึ้นมา ๑๐๐ คนได้
สักคนไหม? นี่หนึ่งในล้าน หนึ่งในสิบๆ ล้าน ถ้าปฏิบัติขึ้นมา ถ้าได้เป็นความจริงขึ้นมา นี่เพราะ
ประชากรในโลกนี้เท่าไร? ๗,๐๐๐ กว่าล้าน แล้วผู้ที่มีคุณธรรมในหัวใจมีเท่าไร? ตอนนี้อย่าง
ว่ามันเพื่อ เพื่อที่ไหนล่ะ? เพื่อเพราะว่าให้คุณค่ากันไปเองไง

โสดาบันๆ โสดาบันมาจากไหน? โสดาบันหาซื้อเอาหรือ? โสดาบันเป็นผู้ที่คนอื่นการัน
ตีหรือ? โสดาบันมันเกิดขึ้นจากจิต ถ้ามีมัก โคมิทางอันเอก มันมีการก้าวเดินไปมันจะเกิดขึ้นที่นี้

ใจ แล้วเกิดขึ้นที่นี้ นี่มักโค คำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ ความชอบธรรมต่างหากมันถึงจะเป็นธรรม ถ้าความชอบธรรมนี้มันเกิดขึ้นมาแล้ว เห็นไหม คนเป็นไข่ต้องหายจากไข่นะ รู้เลยว่าเราเป็นไข่ เราเจ็บไข่ได้ป่วยเพราะเหตุใด? ถ้าเราเจ็บไข่ได้ป่วยเพราะเหตุใด เราจะไม่ว่าอย่างนั้นอีก เพราะเรากลัวความเจ็บไข่ได้ป่วยนั้น

จิต จิตถ้ามันคลุกคลีอยู่กับกิเลส คลุกคลีอยู่กับที่มันเคยตัวของมัน แล้วมีแต่ความพลาดในใจของมัน แล้วมันแก้ไขของมันได้แล้ว มันจะกลับไปอีกไหม? มันจะลงอีกไหม? นี่ใจในสมัยพุทธกาลนะ เวลาภคัสตรีย์เขาไม่เชื่อเรื่องมรรคเรื่องผล เวลานักโทษประหารเขาจะเอาแก้วครอบไว้จะจนตาย เขาจะรอควินญูญานออกไปที่ไหน? เวลาจะประหารนักโทษนะบอกว่า

“เฮ้ย เอ็งไปแล้ว เอ็งกลับมาบอกด้วยนะว่าเอ็งไปสวรรค์ สวรรค์มันเป็นอย่างไร?”

เวลาเอานักโทษมาฆ่า บอกว่า “เวลาเอ็งไปแล้ว ตกลงเอ็งมาบอกข้าด้วยนะ ว่าเอ็งไปนรกแล้วนรกเป็นอย่างไร?” ฝ่ายรออยู่อย่างนั้นแหละไม่มีใครมาบอกเลย ไม่เชื่อมรรคเชื่อผลนะ

นี่มันมีพระสมัยพุทธกาลไปแก้ไข นี่ไปแก้ว่าสิ่งที่เขาไปแล้ว เขาไปแล้วเขาผลิตผลิตของเขา แล้วเขาไปแล้วเหมือนกับตกหลุมจี้ นี่ในพระไตรปิฎกว่าอย่างนั้นจริงๆ นะ เหมือนตกหลุมมูตรหลุมคูด แล้วเขาขึ้นจากหลุมมูตรหลุมคูดแล้วเขาจะลงมาอีกไหม?

นี่ก็เหมือนกัน เขาออกไปจากโลกนี้แล้ว ถ้าเขาได้เทวดาของเขาเขาจะกลับลงมาอีกไหม? เขาจะมาบอกเราได้ไหม? เขามาบอกเราไม่ได้ ถ้าไปนรกล่ะ? นรกถ้าเขาไปแล้วเขาไม่มีโอกาสที่จะกลับ มันโดนเกี่ยวโดนกรรมกักขังไว้ มันจะขึ้นมาบอกเราได้ไหม? มันบอกเราไม่ได้หรอก แต่ถ้าสวรรค์ในอก นรกในใจ พุทจนเขาเข้าใจได้นะ พอเขาเข้าใจได้ บอกเขาว่าให้เขาประกาศสิ เขาบอกเขาไม่ประกาศ เพราะว่าเขาเป็นภคัสตรีย์นะ ให้ประกาศว่าเขาอมเชื่อในหลักธรรมความจริงว่ามันมี แต่บอกเขาประกาศไม่ได้ เพราะ เพราะว่าเขาเชื่อถ้อยอย่างนี้มานาน เขาแบกทิฏฐิอย่างนี้มานาน ขนาดเขาว่างได้เขายังพูดไม่ได้เพราะรักษาหน้าของเขา นั่นความเชื่อของเขาละ

ทีนี้ในการปฏิบัติของเรา ถ้ามันมีข้อเท็จจริงของมันขึ้นมาในหัวใจ เห็นไหม ถ้าคนมันมีข้อเท็จจริงขึ้นมา มันรู้มันเห็นของมันนะ แล้วมันเศร้าใจใจ เศร้าใจนี้โลกกับธรรม เราเกิดมาเป็นมนุษย์ มนุษย์นี้โลกทั้งนั้นเลย แต่โลกทั้งนั้นเพราะมีศาสนา ทำให้หัวใจของเราได้ผ่อนคลาย ถ้ามีศีลธรรม จริยธรรม มีจิตใจที่เป็นสาธารณะ เราเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน นี่มันก็ทำให้โลกร่มเย็นเป็น

สุข แต่โลกร่มเย็นเป็นสุข ความร่มเย็นเป็นสุขหมายความว่าไม่มีปัจจัยเครื่องอาศัยสมบูรณ์ มีการ
เจือจางกัน แต่หัวใจ เห็นใหม่ ทุกดวงใจว่าแห่ว

“ในสโมสรสันนิบาตทุกดวงใจว่าแห่ว”

จะร่มเย็นเป็นสุขจิตใจก็เศร้าหมอง ความสุขในหัวใจไม่มีใครยื่นให้ใครได้หรือก เก็บไข
ได้ป่วยขึ้นมา พ่อแม่คุณแลขนาดไหน พ่อแม่ใครจะเก็บไขได้ป่วยแทนกัน เป็นไปไม่ได้ ได้แต่
ปลอบประโลมกัน นี่เดี๋ยวก็หายๆ แล้วเดี๋ยวก็หาย หายไหมล่ะ? ในเมื่อมันมีกิเลสตัดทอนความ
ทะยานอยากรัดชั้นชะเนาะอยู่ในหัวใจ มันจะหายไหมล่ะ?

ถ้ามันจะหาย เห็นใหม่ เราจะต้องมีสติ จะอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ จะอยู่ในบ้านในเรือน ใน
ห้องในหับของเรานะ ตั้งสติไว้ ตั้งสติไว้แล้วมีปัญหาใคร่ครวญในชีวิตของเรา ชีวิตมันเป็นแบบ
นี้ คุณราลี แล้วคุณช้านอกสิ เห็นใหม่ เวลาเราไปงานศพ นี่คนนี่ตายแล้ว เวียนเมรุ ๓ รอบ
กามภพ รูปภพ อรูปภพ เวลาเขาจะเผาเขาใช้น้ำมะพร้าวล้างหน้า ให้เอ็งหูดาสว่างเสียที เอ็งเกิด
ตายๆ มาเนี่ยเอ็งเกิดตายมาก็ภพก็ชาติแล้ว ล้างหน้าล้างตาให้หูดาสว่างนะ เราก็ไปทำเป็นพิธีกรรม
กัน นี่สิ่งที่ในธรรมเขาทำไว้เดือนเราตลอดเวลา

ฉะนั้น ถ้าเราตั้งสติเราคิดของเราสิ พอเราคิดของเราขึ้นมาอย่างนี้ เห็นใหม่ สิ่งที่มีน้อย
เนื้อต่ำใจต่างๆ มันจะเขาลงแล้ว เขาลงว่าเราถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา มันจะมีคุณค่า โลกนี้มีเพราะมี
เรา เพราะมีเรา เราถึงมีสถานะ เราถึงมีสมบัติพัสถานทุกชนิด แล้วเราก็มีเวรมีกรรมด้วย แล้วเวร
กรรมอันนี้ต่างหากที่มันจะตามจิตใจเราไป ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เพราะความลับไม่มีในโลก เรา
รู้ของเราเองนะ เราทำมาทั้งนั้นแหละ เราจะทำมาไม่มีใครรู้ แต่เรารู้ นี่แหละอันนี้ที่ว่าทำบุญมันก็
ได้บุญของมัน ทำบาปมันก็ได้บาปของมัน

ฉะนั้น เวลาเราขาดสติเราก็ได้ทำมาแล้ว เวลาเรามีสติขึ้นมา เห็นใหม่ เราจะไม่ว่าสิ่งนั้น
ถ้าเป็นทางโลกมันจะขาดแคลน ขาดแคลนอย่างไร? คุณติเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตรัสรู้ในป่า อยู่โคนต้นโพธิ์ เทศนาครั้งแรกเทศนาปัจจุวัคคีย์แก่ ๕ องค์เท่านั้น นี่เทวดา อินทร์
พรหม ส่งข่าวเป็นชั้นๆ ขึ้นไปทั้งนั้นแหละ แล้วนี่เราทำคุณงามความดีของเราก็เพื่อความดีใจ
ใครเขาดีจินนิทานมันเรื่องของเขา ถ้าเราจะให้เขาพอใจเราก็ต้องทำแบบเขา เร่ร้อนแบบเขา

นี่ประสาโลก เห็นใหม่ มนุษย์เป็นสัตว์ประหลาด คิดอย่างหนึ่ง พูดยังหนึ่ง แล้วทำอย่างหนึ่ง ต้องทำอย่างนั้นไหม? นี่ความคิดของเราเป็นอย่างหนึ่ง เวลาเขาพูดกัน สังคม มรรยาท สังคมเขาไปอย่างหนึ่ง เวลากระทำ ทำไม่ได้อย่างที่คิดหรอก นี่มนุษย์เป็นสัตว์ประหลาด แล้วเราจะเป็นมนุษย์สัตว์ประหลาด หรือเราจะเป็นสุภาพบุรุษ เป็นสิ่งที่เราจะรักษาใจของเรา แล้วถ้าเราสร้างของเราขึ้นมาที่นี้แล้ว ใครเขาจะมาวัด ใครเขาจะมาตัดทอน ใครเขาจะมาฉกฉวยของเราไปไม่ได้หรอก เอาของเราไปไม่ได้ เห็นไหม

นี่โลกกับธรรม โลกก็คือโลก เราเกิดมาเป็นโลกแล้วแหละ แต่เราเกิดมาพบพุทธศาสนา เราจะชวนขายของเรา ปฏิบัติที่วัดก็ได้ ที่บ้านก็ได้ ที่ไหนก็ได้ เพราะเวลาปฏิบัติมันสำคัญที่ความรู้สึก มันสำคัญที่ใจ การปฏิบัติ ตบะธรรมเกิดที่ใจ สิ่งที่จะสัมพัทธ์ศาสนาได้คือความรู้สึกนี่เท่านั้น นี่ด้วยสายตานั้น สายตา จักขุวิญญาณ ด้วยสายตาคูขี้หมา ศึกษาขึ้นมามันก็จากภายนอก

แต่ถ้าเราหลับตา เรากำหนดพุทโธ พุทโธของเรานี้พุทธานุสติ นี่กรรมฐาน ๔๐ ห้อง ถ้ามันสงบระงับเข้ามา ความสุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี แต่ความสงบนี้รักษาไว้ได้ยากมาก เพราะจิตนี้มันเร็วมาก นี่พลังงานอันนี้มันเคลื่อนที่ได้เร็วมาก แล้วถ้ามันนิ่งได้มันจะมีคุณสมบัติมาก ถ้ามีคุณสมบัติมากมันมีค่ามาก มีค่ามากต้องมีสติมาก มีสติมาก เวลาถ้าละเอียดเข้าไป ต้องเป็นมหาสติ มหาปัญญา

นี่คนปฏิบัติไปจะรู้เลยว่าอะไรเป็นสติ อะไรเป็นมหาสติ แล้วถ้าสติที่เป็นมรรคญาณมันละเอียดขนาดไหน? ถ้าความเร็วมันเร็วขนาดไหน ถ้าสติปัญญาไม่ทันมันจะเอาความเร็วนี้อยู่ในอำนาจเราได้ไหม? แล้วความเร็วนี้เราเปลี่ยน เปลี่ยนเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เป็นมรรค ๘ ที่ทางอันเอกๆ ถ้าเรามีพลังงานบ๊ีบ เรามีพลังงาน เรามีพาหนะไปบนเส้นทางนั้นไหม? เรามีมัดโค เราจะมีพาหนะไปบนเส้นทางนั้นไหม?

เพียรชอบ งานชอบ งานทางโลกเขาต้องมีความชอบธรรมของเขา งานในการปฏิบัติก็ต้องมีความชอบธรรมของมรรค งานในทางธรรมต้องมีความชอบธรรมของมัชฌิมาปฏิบัติ มันสมควรของมัน มันเป็นของมัน พอมันเป็นของมัน เราดูเราเห็นนะ ถ้าเราดูเราเห็น เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “เวลากิเลสขาดคั้งแขนขาด”

เราตัดแขนเราทิ้ง เราจะรู้ไหมว่าแขนเราขาด คนที่กิเลสขาดบอกว่ามันว่างๆ ว่างๆ มึงทำอะไรขาดบ้าง? มันมีอะไรหลุดออกไปจากร่างกายเอ็งบ้าง? ร่างกายนะ แขนขามันตัดมาเป็นชิ้นๆ นะ เวลาดั่งแขนขาดนี้ตัดขาดๆ แล้วตัดขาดเข้ามาอย่างไร?

การตัดขาดอันนี้มันเป็นอกุปปิธรรม มันถึงเป็นหลักเกณฑ์ไง แล้วเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทร เห็นไหม เวลาถูกศิษย์ลูกหาปฏิบัติขึ้นมา ถ้าปฏิบัติขึ้นมาเขาจวนเจียนแล้วมันไม่ขาด ถ้ามันชะล่าใจปล่อยไว้มันก็เสื่อมไป แล้วเริ่มต้นก็ต้องเริ่มต้นขวนขวายขึ้นมาแบบนี้ ถ้าขวนขวายขึ้นมาอย่างนี้ มาถึงตรงนี้มันขาดไม่ได้ พอมันขาดไม่ได้นะ เพราะทางอันเอก มัคโค มรรคญาณมันไม่สมุจเฉตปหาน ถ้ามันสมุจเฉตปหานนะ ธรรมอันนี้ ธรรมที่ว่าเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า

“อานนท์ เราไม่ได้เอาธรรมของใครไปเลย”

เวลามันสมุจเฉตปหานไปแล้ว เห็นไหม ใจดวงนี้ไง นี่จะอยู่ที่ไหน? จะเป็นเทวดา อินทร์ พรหม จะเป็นมนุษย์ มันก็คืออกุปปิธรรมคงที่ นี่ไงเวลาเกิดตายอันนี้มันถึงไปไง นี่มันเป็นสมบัติของใจดวงนี้ไง

ฉะนั้น ถ้าเรื่องโลกนะ เราไปอ้อนวอนขอเอาต่างๆ เป็นเรื่องโลกๆ แต่เรื่องธรรมนะ เราศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เป็นสุดมยปัญญา แล้วปฏิบัติไปก็จินตนาการกันไป จินตนาการ เห็นไหม มันก็ทำให้เราคลาดเคลื่อน เราก็พยายามตั้งสติแล้วคัดเลือกแยกแยะเข้าไป มันจะเป็นภาวนามยปัญญา มันจะเริ่มแยกเริ่มแยะ เริ่มคิดพิจารณาของมัน พอถึงที่สุดนะ ถ้ามันมรรคสามัคคีรวมตัวสมุจเฉตปหาน นี่ผลของเรา

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ โลกนี้เป็นโลกซัดๆ ถ้าปฏิบัติธรรมขึ้นมา ถ้ามันเป็นธรรมขึ้นมา เราเกิดมาแล้วไม่เสียชาติเกิด เห็นไหม เทวดา อินทร์ พรหม เขามีแต่โลกทิพย์ของเขา นรกอเวจีก็เป็นเหมือนกัน มนุษย์มีกายกับใจ มีทั้งโลกด้วย แล้วถ้าปฏิบัติมันจะมีคุณธรรมขึ้นมา นี่เลือกได้ ดีและชั่ว ถ้าเราเลือกของเราเอง ดีโลก ดีธรรม ถ้าเราทำของเราขึ้นมา ปฏิบัติของเราขึ้นมา จิตใจมันมีหลักมีเกณฑ์ไหม มันมีที่พึ่งอาศัย เราไม่ต้องไปเรียกร้องขอความช่วยเหลือ ขอความเมตตาจากใคร นี่คุณธรรมในหัวใจมันจะฟูมฟัก มันจะถนอมรักษา รักษาดวงใจดวงนี้

เวลาผู้ที่ปฏิบัติธรรมนะ เริ่มต้นตั้งแต่มีดวงตาเห็นธรรม เขาจะขวนขวายของเขา เขาจะมุงมันของเขา เขาพยายามจะทำของเขา เพราะเขาเห็นคุณค่า แม้แต่เรารู้ธรรมแค่นี้มันยังมีรสชาติ มันยังมีความอบอุ่น มันมีความสุขขนาดนี้ แล้วถ้ามากขึ้นไปกว่านี้มันจะขนาดไหน? ถึงที่สุดจนวิมุตติสุขพ้นออกไปจากโลก แล้วก็ เป็นมนุษย์คนเดิมอยู่นี้แหละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เห็นใหม่ ๔๕ ปี เทศน์ว่าการอยู่ ๔๕ ปีก็มนุษย์นั้นแหละ แต่มนุษย์ที่มีคุณธรรมในหัวใจ เอวัง